

လရောင်ကျူးရင့်

တည်ကိန်းမဲ့စားလဒ်များ

အခန်း (၁)

"ကက ဘာလုပ်နေလဲ"

"ထမင်းစားနေတယ် ..."

"ဒါပဲ လျှောက်လည်မယ် မိဘဆီက ပိုက်ဆံတောင်းမယ်၊ ပါသမျှလေး သုံးစွဲပြီး ဗိုက်ဆာတော့ အိမ်ပြန်လာစားမယ်၊ သူကောင်းတာ ဘာရှိလဲ"

"မိဘဆီက ပိုက်ဆံတောင်းတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ အဖေကြီးရယ်၊ အပြင် သွားခါနီး ကားခလေးဘာလေး တစ်ရာနှစ်ရာ တောင်းတာပါ"

"အဲဒါက နေ့တိုင်းဟုတ်လား။ လူပျိုလူရွယ်လေးဖြစ်ပြီး အိမ်မှာ ဘာ အားကိုးရသလဲ၊ နာမည်ကျတော့ အဓိကတဲ့ ... လူက နွားကျောင်းသား လောက်တောင် လက်ကြောမတင်းဘူး၊ ခခ ကြည့်စမ်း ... အမြွှာညီအစ်ကို သာ ဖြစ်တယ် သူနဲ့ တူသလား ... ရုပ်ကော၊ စိတ်ဓာတ်ကော၊ စာရိတ္တကော ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... ဒီစာမေးပွဲအောင်ရင် ဒုရဲအုပ်ဖြစ်ပြီ"

ဒေါ်နှင်းပုလဲ မချေပနိုင်တော့ပါ။

သားလေးနှစ်ယောက် အမြွှာ မွေးလာတော့ အိမ်မှာ စီးပွားရေးကလည်း တားမရ ဆီးမနိုင် ငွေတွေ အလျှံပယ် ဝင်ကောင်းနေတုန်း ...

သားနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းရတော့ ရည်ရွယ်ချက် မျှော်လင့်ချက်တွေ နှင့် နာမည် ကိုတောင် အကြီးကောင်ကို မိုးမခ၊ အငယ်ကောင်ကို အဓိက ဟု ပေးခဲ့သည်။

မိုးမခနဲ့ အဓိကဟာ အမြွှာဆိုပေမယ့် မွေးလာကတည်းက ရုပ်ချင်းကအစ

မတူညီဘဲ ကွဲပြားခဲ့သည်။

မိုးမခက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ဝဝကစ်ကစ်၊ အဓိကကျတော့ မည်းမည်းရှည်ရှည်လေး ...

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း မွေးညင်းရှည်တွေ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် လူတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်ချင်စရာမရှိ။

အခု အရွယ်ရောက်လာတော့ အသားမည်းတာကနေ ညိုညိုလာပြီး ထူသောမျက်ခုံး၊ စူးရဲသော မျက်ဝန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြည့်ကောင်းရှုကောင်းလေး ဖြစ်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ ပါးသိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ကို မပြတ်ရိတ်နေရသည်။ အစဉ်အမြဲ စိမ်းမှောင်နေသော ပါးသိုင်းမွေးရာတို့က ဓားချက်ဝေးသွားသည်နှင့် သူ့ထက်ငါ ထိုးထွက်ဖို့ အမြဲအဆင်သင့် ရှိနေတတ်ကြ၏။ မိုးမခက လူရိုးဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ သန့်ပြန့်အောင် နေတတ်သလို စာလည်း ကြိုးစားသည်။ ကြိုးစားသလောက် တော်သည်။

"ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်မှ လုပ်စားလို့ရတာပါ မေမေရာ ... အိမ်မှာ ဓာတ်ပုံချိတ်နိုင်ရုံ လောက်နဲ့တော့ အသေအလဲ မကြိုးစားချင်ပါဘူး ... လောကမှာ ငွေရှိရင် လူရာဝင်ပါတယ်"

အဓိက က ထိုကဲ့သို့ လူစား ...

"မင်းကြိုးစားလို့ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ မင်းတို့လို ကောင်တွေကို ပညာတတ်တွေကသာ အဆုံးအဖြတ် ပေးကြတာပါ။ စီးပွားဥစ္စာဆိုတာ မီးပဲ၊ ပညာဆိုတာက ရေကွ ... ရေပူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရေအေးပဲဖြစ်ဖြစ် မီးကို နိုင်တယ်၊ ပညာဆိုတာလည်း အနိမ့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမြင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်တဲ့

နေရာမှာ တင့်တယ်တာပဲ၊ ပညာမဲ့တို့ရဲ့ အပူဇော်ခံရတာပဲ၊ ပညာမဲ့ရဲ့ လက်ထဲမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာဟာ ကျောက်ခဲသလဲပါပဲကွာ ..."

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အယူအဆတွေ ကွဲပြားကြ၏။

အဖေလုပ်သူက အကြီးကောင်ကို အားပေးသည်။ အထင်ကြီးချိုးမြှောက်၏။

ဒေါ်နှင်းပုလဲကတော့ သားငယ်ကို သနားလေသည်။

ဝမ်းနဲ့ လွယ်ထားရသည့်မိခင်မို့ တော်တဲ့သားသမီးအတွက် စိတ်အေးရပေမယ့် ဆိုးတဲ့သားသမီးကို ပို၍ ပူပင်ရသည်။

သားငယ် ကက က တဇောက်ကန်း ဂျစ်ကန်ကန် ...

သူ့စိတ်က ကြမ်းလာပြီဆို စကားလုံးမရွေး ...

ရိုင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် ယဉ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောချတတ်သည်။ ထစ်ခနဲဆို လက်ပါချင်သည်။

"ဟိတ်ကောင် ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒေါသဖြစ်လွယ်တာ မကောင်းဘူးကွ ... ယောက်ျားကောင်း ဆိုတာ သဘောထားကြီးရတယ် ... သည်းခံနိုင်ရတယ်"

"ယောက်ျားကောင်းဖြစ်တော့ နဖူးမှာ ပဒေသာပင် ပေါက်လာရောလား။ လုပ်မနေနဲ့ ဟိတ်ကောင် ယောက်ျားက စိတ်ပိုကြီးတယ်။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ခြင်နားတာတောင် ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး"

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သေနတ်ပစ်သွားသင်လိုက်၊ ဂျူဒိုသင်တန်းတွေ ရောက်သွားလိုက် ...

ငွေလိုတာ အမေဆီမှာ ဒိုင်ခံတောင်းသည်။

"လုပ်ပါမေမေရာ၊ ကျွန်တော်က ခါးပတ်နက် အဆင့်ရောက်အောင်

ကြိုးစားချင်တာ သင်တန်းကြေးတော့ မေမေ စိုက်ပေးပါ"

"အဲဒါတွေတက်တော့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ သားရယ်"လို့ မေးချိန်မရ၊ သူလိုချင်တာ ဇွတ်တောင်း၊ လုပ်ချင်တာကို မရမကလုပ်။

ဒေါ်နှင်းပုလဲ သားလေး ငွေတောင်းတိုင်း ဖအေ သိအောင်တစ်မျိုး မသိအောင်တစ်မျိုး ပေးခဲ့ပါသည်။

ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မိဘဆီက မရလျှင် ခိုးချင်ဝှက်ချင်လာနိုင်သည်။ အပေါင်းအသင်းများများ နဂိုဗီဇက ကြမ်းကြမ်း ...

သားလေး ပျက်စီးသွားမှာစိုး၍ ဒေါ်နှင်းပုလဲ သားဖြစ်ချင်တာလေးတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့မိသည်။

"သားဒီနှစ် ဆယ်တန်းတော့ အောင်အောင်ဖြေပါ သားရယ်၊ သားက လုပ်ချင်တာဆို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တာ မေမေသိတယ်၊ အောင်ကို အောင်ရမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မွေးပြီး ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ၊ အမြှာညီအစ်ကိုပဲကွယ်ကိုယ့်အစ်ကိုက တော်နေရင် ကိုယ်လည်း ဘာလို့ မတတ်ရမှာလဲ"

စာမေးပွဲဖြေဖို့ ပြောတိုင်း ဖြေမယ်လိုလို မဖြေဘူးလိုလိုနှင့် အဖေ ကျေနပ်အောင်ပြောပြီး လိုချင်တာသာ ယူသွားသည်။ စာမေးပွဲဖြေတော့မယ့် အချိန်ရောက်တော့ 'ဟင့်အင်း' ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။

ခုတော့လည်း တိုက်တွန်းဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။

အဖေလုပ်သူ ဦးရာဇာကျော်ကတော့ သားငယ်ကို နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နှင့်

"ဟိတ်ကောင် ကက"

"ဗျာ"

"ထမင်းစားပြီးရင် ဒီကို ကြွဲခဲ့စမ်းပါဦး ... ဒီကို"

"လာမယ် ... ဖေဖေ ..."

ကြိမ်းဝါးသံကြီးနှင့် အသံထွက်လာတော့ ဒေါ်နှင်းပုလဲ သက်ပြင်းချမိ၏။

"ဘာဖြစ်လာလို့လဲ အဖေကြီး"

"ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ မင်းသားကို ငါအလုပ်ထဲ ခေါ်မလို့ပေါ့၊ ခုချိန်မှာ စီးပွားရေးက ဦးစိုက် ကျွမ်းပြန်ထိုးကျနေတာ၊ ကုမ္ပဏီကလည်း ရှယ်ယာ တွေပဲ့ပဲ့ကုန်လို့ ဦးမာဃလည်း ပျာနေပြီလေ .. ငါ့ရှယ်ယာတောင် ဘယ်မှာ ရှိတော့လို့လဲ၊ ဦးမာဃက ပေးသနားထားလို့ လူမသိ၊ သူမသိ အရှိန်လေးနဲ့ ဆက်လုပ်နေနိုင်တာ၊ ဒီတော့ သူတို့ကျေနပ်အောင် ရှိသမျှ အလုပ် အကုန် လုပ်နေရတာ .. ငါသေရောပေါ့"

"ဖြစ်ရလေရှင်"

"မင်းတို့က ခုမှ ဖြစ်ရလေရှင်နေတာ၊ ငါ့မှာ ခခအတွက် ကုန်ရတာတစ် မျိုး၊ စားဝတ်နေရေးက တစ်မျိုး၊ ဟိုမှာ သူများတွေကြည်ဖြူအောင် ပြေးရ လွှားရ ခုခေတ်ကြီးမှာ ငါ ဒီ့ထက်ဝင်ငွေလျော့သွားရင် ဒီမိသားစု စရိတ် ကြီး ဘယ်လိုရှာမလဲ၊ ငါအသက်ကြီးနေပြီ ဒီအသက်အရွယ်မှာ သိပ်ပင် ပင်ပန်းပန်း အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး"

"ကျွန်တော် ငွေရှာမှာပါ ဖေဖေရာ ... ပူမနေပါနဲ့"

"ဘာကွ ... ဘာရှာမှာလဲ မင်းလို မိဘလုပ်စာ ထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့ တစ်ရာ့ကိုး တစ်ရာ့တစ်ဆယ်လား၊ ငွေကို ဘယ်လိုရှာမှာလဲ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ကက ... မင်း ငါနဲ့ အလုပ်ထဲ လိုက်ရမယ်"

"မလိုက်ချင်ဘူး ဖေဖေ"

ကက က ကိုင်လာသည့် နာနတ်သီးစိတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ဆွဲသလောက် ထည့် လိုက်ပြီး ဒေါ်နှင်းပုလဲဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ကက မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်ကွ"

"သားကလည်း မိဘကို စကားပြောတာ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြောမှပေါ့"

"စကားလုံးရွေးနေရင်း ရည်ရွယ်ရင်းတွေ ပျောက်သွားမှာပေါ့ မေမေ အဓိက က ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဘဲ မဟုတ်လား"

ဦးရာဇာကျော် ဆိုဖာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

"အလကား လူက ငပွကြီး ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့ မလိုက်ချင်တာလဲ"

"အထက်လူကို ဖားဖို့ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး ဖေဖေ၊ အိမ်မှာတောင် ဖေဖေတို့ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်ကြတော့ သူများနဲ့ဆို ပိုဆိုးမှာပဲ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး"

ကက က နာနတ်သီးစိတ် လက်ကျန်ကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်၍ ဘယ် မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ စိမ်ပြေနပြေ ဝါးနေ၏။

"ဖားသင့်ရင် ဖားရမှာပဲကွ ... မင်းအဖေတောင် ဖားနေသေးရင် ငါဖားလို့ ရတဲ့ လုပ်စာနဲ့စားနေတဲ့ မင်းက ဘာလို့ မဖားရမှာလဲ"

"ကျွန်တော်က ဖေဖေကို ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးလို့ပဲ သိထားတာပေါ့၊ ခုလို ဖားနေရတဲ့ ဘဝရောက်နေမှန်း မသိပါဘူး ... ထိုင်စားနေတာက အလုပ်မတွေ့သေးလို့ပါ ဖေဖေ"

"ထားလေ အခု မင်းကို ငါက အလုပ်ပေးနေပြီပဲ၊ ခုခေတ်မှာ ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှာ အလုပ်ရဖို့ လျှောက်လွှာ အထပ်ထပ်နဲ့ အဆင့်ဆင့် ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ဝင်ခွင့်ရတာ ... မင်းက အလွယ်တကူ ရတာကိုတောင် မာနကြီးနေသေးတယ် အလုပ်လုပ်မစားချင်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်စမ်းကွာ"

ကက က ဆိုဖာကို အိခနဲ မှီချလိုက်ပြီး ဦးရာဇာကျော်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်၏။

ဒေါသဖြစ်လာပြီဆို ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြစ်လာတတ်သည့် သူ့မျက်ဝန်း

တွေက ဖြူသည်မည်းသည်ကို ခွဲခြားဖို့ စိတ်မဝင်စားတတ်တာ ငယ်ကျင့်။

"အလုပ် လုပ်မစားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေ ဖားပြီး ဖိလုပ်တာတွေကို စိတ်မဝင်စားတာ ဖေဖေလည်း ဖေဖေ ကျွမ်းကျင်တာကို လုပ်ပါ။ ကျွန်တော် လည်း ကျွမ်းကျင်တာကို လုပ်မယ်"

"ပညာမတတ် လက်ကြောမတင်းတဲ့ မင်းလိုကောင်က ဘာလုပ်စားမှာလဲ ခိုးမှာလား၊ တိုက်မှာလား၊ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောစမ်းပါဦး"

"အို ... အဖေကြီးလည်း သားသမီးနဲ့ စကားပြောတာ နားဝင်အောင် ပြော စမ်းပါ အဖေကြီးရယ် ဒေါသရှေ့မထားစမ်းပါနဲ့"

"မင်းသားကို ဘယ်တုန်းက နားဝင်အောင် ပြောရဖူးလို့လဲ၊ နှပ်ချေးတဲ့ လောင်း အရွယ်လေးကတည်းက မိဘကို အတိုက်အခံလုပ်တဲ့ကောင် ... ခု ကြည့် သူ့ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောမိကာမှ ငါကပဲ အထက်ဖားအောက်ဖိ ဖြစ်ရ တော့တယ် ... မင်း ... ဝက်သားမစားရင် ဝက်ရည်လည်း မသောက်ရဘူး ကွ ... မင်းမစားချင်ရင် ငါဖားပြီး ရှာထားတာကိုလည်း မစားနဲ့ ဒါပဲ"

"အို ... အဖေကြီး ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ"

ဒေါ်နှင်းပုလဲ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသလောက် ကက က မျက်နှာတစ်ချက် မှ မပျက်။

"ရပါတယ် ... မစားနဲ့ဆို မစားဘူး၊ ကျွန်တော် ယောက်ျား၊ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားနိုင်တယ်"

"ကြိုက်တယ် ... ဒါမျိုးမှ ငါက ကြိုက်တာ၊ လုပ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ... ထမင်းတစ်လုတ် စားရဖို့ မင်းထင်သလို လွယ်သလားဆိုတာ သိရအောင်"

သားလေး ထထွက်သွားတော့ ဒေါ်နှင်းပုလဲ မျက်ရည်တွေ ဝေလာ ရှာသည်။

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အဖေကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက သားသမီးအတွက်ဆို အိမ်ထောင်မကျသေးသမျှ နို့နံ့မစင်ဘူးလို့ထင်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့် မြတ်နိုးယုယတတ်ကြတာပါ။ သားငယ် ဘယ်လိုပဲဆို ဆိုး မဆိုးဆိုး သူအိမ်ထောင် မကျသေးသရွေ့ မိဘဆီမှာ မှီခိုမှာပဲ"

"ငါက မှီခိုတာကို ပြောနေလို့လား၊ ပုလဲ မင့်သား မိဘကို မသိတတ်တာ ကို ပြောတာ၊ အကြီးကောင်က သူပညာနဲ့သူ သူအသိနဲ့သူ ကြိုးစားနေတယ်၊ သူပညာမသင်ချင်ရင် အိမ်မှာ ပိုင်းကူပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မထွန်းကား၊ အိမ်မှာလည်း အလကားဆို ဘာလုပ်မှာလဲ"

"သူ့စိတ်ကိုယ်က ထူးဆန်းတာ၊ အဖေကြီးသိတာပဲ သူမလုပ်ချင်တာကို ဘယ်တုန်းက ခိုင်းလို့ ရဖူးလဲ ... တစ်နေ့ သူ့စိတ်ဝင်စားတာ သူနဲ့ သင့်တော် တဲ့နေရာ တစ်နေ့နေ့ ရှိလာမှာပဲ၊ ကျွန်မသား လူပျင်းလူညံ့ မဟုတ်ဘူးဆို တာ ကျွန်မသိတယ်"

"သိနေလို့ သူလုပ်မှာကို စောင့်နေဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူးကွ၊ အလုပ် က ပျက်လို့မဖြစ် လူက နေမကောင်းချင်ဖြစ်နေပြီ၊ စိတ်ပန်း လူပန်းနဲ့ ငါ့ခု နေလဲသွားရင် ပြန်ကုဖို့ လွယ်မယ်ထင်သလား။ ဒီအလုပ် ပြုတ်သွားရင် ဘာ တွေလုပ်စားကြမလဲ ... ခုတည်းက မင်းသားကို အလုပ်ထဲခေါ်ပြီး သိကျွမ်း နားလည်အောင် ပြမထားရင် နောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ပြောပြီး ... ဦးရာဇာကျော်က ဆိုဖာပေါ်မှာ စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ဒီနှစ်ပိုင်းထဲကျမှ အတော်ကြီး ရုပ်ကျသွားသည့် ဦးရာဇာကျော်ကို လှမ်း ကြည့်နေမိကာ ဒေါ်နှင်းပုလဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရပြန်သည်။

သားလေးကို ချောကြည့်ဦးမှပဲ။

အခန်း (၂)

အတွေးလွန် လမ်းလျှောက်နေမိဆဲ အနီးကပ် တီခနဲ ထမြည်လိုက်သည့် ကားဟွန်းသံကြောင့် လူက ဖျတ်ခနဲ တိမ်းပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

ကားထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကက စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကားတိုက်ခံသေမလို့လား ..."

အသံရှင်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သိလိုက်သည်။

ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေသော ငယ်သူငယ်ချင်းလေး နေရဲရဲ ...

ကားလေးက သူ့ဘေးမှာ တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်သွားပြီး ဖြူဝင်းလှပသော မျက်နှာလေးတစ်ခု ထွက်လာ၏။ နေရဲရဲ နံဘေးတွင် ခခလည်း ပါလာသည်။

"ဟိတ် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ လာ ... ကားပေါ်တက်လေ ..."

"မတက်ချင်ပါဘူး"

ကက က ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

"ကက လာပါ ဒီနေ့ ရေမရှိတာ ငါသိပါတယ် ... ဖေဖေ ထောင်းထားလို့ တင်းနေရတာ မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ လာပါ"

ကက မျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် မဲပြီးတစ်ချက်နှင့် ဖြေချကာ အစ်ကိုဖြစ်သူ ခခကို တည့်တည့် လှည့်ကြည့်ပြီး ...

"ငါဒိုးတာကို မင်းစိတ်မဝင်စားပါနဲ့ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ရေဆာပေမယ့် လမ်းမှာ ရေအိုးစင်ရှာပြီး ဖြစ်သလို မျိုချတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကား ကြုံစီးပြီး ထမင်းလိုက်စားတာမျိုးလည်း ဝါသနာမပါဘူး"

ခခ မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။ သူက ကကလို သွေးအေးတတ်သူ မဟုတ်၊ စိတ်ဆိုးသွားတာ ပျော်သွားတာကို ချက်ချင်း ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ် မပစ်တတ်တဲ့သူ။

"နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကက ... နင်သက်သက် ငါ့ကိုပါ လှည့် ချိတ်လိုက်တာလား"

"ထင်ချင်သလိုထင်"

ကက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

"ကက ဟာလေ စေတနာထားဖို့ မကောင်းဘူး"

ရဲရဲက ကားကို ဆောင့်မောင်းထွက်သည်။ ကက ဘေးကဖြတ်တော့ တည် တင်းလျှောက်နေသည့် ကက မျက်နှာကို မျက်စောင်းလေး လှည့်ထိုးလိုက် သေးသည်။

ခခက ရဲရဲမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်သည်။

"အဲဒါကြောင့် ဒီကောင် ဖေဖေနဲ့ မတည့်တာပေါ့၊ သူ့ဘက်က အမြဲပါတဲ့ မေမေတောင် အခု လက်လျှော့ချနေရတာ သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်"

"ငါက သူ့ကို ကျွေးချင်လို့ဟာကို၊ ပြောသွားလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး၊ ကောင်စုတ်"

"ရဲရဲ"

"ဘာလဲ"

"ငါတို့တွေ ပညာစုံတော့မယ်နော်"

"ဘယ်ကလာ အဝေးကြီးလိုသေးတယ် ငါက ခုမှ စာသင်နှစ်ကုန်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ငါပြောတာက ဟိုလေ ..."

"ဘာလဲ"

"နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိထားဖို့ကို သတိပေးချင်တာ"

"ဘာလို့လဲ"

"ငါပြောထားတာကိုပေါ့၊ နင်က အဖြေပေးပါဆိုလည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ငါနင့်ကို စိတ်မချဘူး"

ရဲရဲက ကားကို အရှိန်လျှော့ချ၍ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

"ဘာစိတ်မချတာလဲ နင်သာ သိရိမေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာလိုလို ဖြစ်နေတာ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား"

ခခက မလုံမလဲ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လျက် ...

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ ကျော်ကြီးတို့ အလကား စနေကြတာပါ"

"ဟင်း ... မဟုတ်တဲ့ရုပ်ကြီးက သွားအဖီးသားနဲ့ နင်ကတော့ ကကနဲ့ တခြားစီပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကက က ရှင်းတယ် ... မိန်းကလေးဆို ရှူးရှူးရှဲရှဲတောင် လှမ်းမစတတ်ဘူး ... နင်တို့အုပ်စု သိပ်ဗရုတ်ကျတာပဲ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒုရဲအုပ်သင်တန်းဆင်းနေလို့"

"ကက နဲ့ ငါ့ကို မယှဉ်နဲ့ ရုပ်ချင်းတူသလား ... အရည်အချင်းတူသလား ငါ့မှာ ကောင်မလေးတွေ ခါချနေရတာ မဆန်းပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါတွေနဲ့ နင့်ဘာသာဖြေပေါ့ ... ဘာလို့ ငါ့ဆီမှာ အဖြေ

တောင်းနေသေးလဲ"

ရဲရဲက ဒေါသ မျက်နှာလေးနှင့် ကားကို အရှိန်မြှင့်ပစ်သည်။

"ဟော ... ဟော ... သဝန်တွေ တိုနေပြီ၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်၊ တော်ကြာ မင်္ဂလာမဆောင်လိုက်ရဘဲ နှစ်ယောက်တွဲကြီး ကြွနေဦးမယ် ... ဟဲ ... ဟဲ အဲဒါပြောတာပေါ့ သူများမဦးရအောင် ငါ့ကို မြန်မြန် ပြန်ချစ်လိုက်ပါလို့"

"လဲသေလိုက်တော့ ခခ ... နင်ဘဝင်မြင့်လွန်းလို့ ရူးသွားပြီ၊ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ဦးမယ် မှတ်ထား ... ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ အထင်မကြီးတတ်ဘူး၊ ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချောဆိုတာ အပြင်အကာရုံတွေပါ ... နင်ချောတာကို ငါက ကြိုက်နေပြီလို့ထင်ရင် မှားပြီ"

"မိန်းကလေးဆိုတာ ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ အမျိုးပဲ၊ နင့်မျက်လုံးထဲက စာကို ငါဖတ်နိုင်ပါတယ်"

"ရတယ်လေ နင်စိတ်ချမ်းသာသလို တွေးယူပါ"

"ရဲရဲ"

"ဘာလဲ"

"ငါ့ကို ပြန်ချစ်လိုက်ပါလား၊ ငါနင့်လောက် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မမက်မောဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါတစ်နေ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက နင်ပဲဆိုတာ ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပြီးသား"

တွေ့ကြတိုင်း ခခက ဒီလိုပဲ တတွတ်တွတ် ပူဆာတတ်သည်။ သင်တန်းနားတဲ့ရက် တစ်ခါတလေပဲ တွေ့ရတာမို့ တွေ့သည်နှင့် ကလေးမုန့်တောင်းသလို နားပူအောင် ပြောနေတတ်၏။

ရဲရဲ ခခကို သဘောကျပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အကြောင်း

ပေါင်း သင့်နေတတ်သည့် ခခ ပုံစံကို မယုံကြည် ...

အဖြေပေးဖို့ ရည်းစားဖြစ်ဖို့အထိလည်း ဘယ်တုန်းကမှ တစ်ဆုံးတစ်စ
တွေးမကြည့်ခဲ့ဘူးသည်က အမှန်ပင်။

ယနေ့ထိ ခခနဲ့ ကက ဟာ သူမရဲ့ ခင်မင်ဆုံး ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေ
သာ၊ ဟိုတုန်းကဆို ခခ တို့က ကိုယ်ပိုင်ကားတွေနှစ်စီး၊ သုံးစီးနှင့် ရဲရဲတို့
မိသားစုထက် အများကြီး ပိုမို ပြည့်စုံကြသည်။

ခြံချင်းကပ်လျက် နေသော်လည်း ရဲရဲတို့က ခပ်သေးသေး လုံးချင်းတစ်
ထပ်တိုက်လေးနှင့် ဖေဖေ အငှားကားမောင်းနေသော တိုရိုတာလေးတစ်စီး
သာ ရှိသည်။ မိဘများ ချန်ထားရစ်ခဲ့သော အိမ်၊ ခြံမြေလေးမှာ ဟန်မပျက်
သော်လည်း စားဝတ်နေရေးက ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မေမေက လေးဘက်နာ နှလုံးရောဂါသည်မို့ အချိန်ပြည့် အိပ်ရာထဲ လဲနေ
တတ်သည်။ ကိုကိုကြီးက ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနှင့် နိုင်ငံခြားသင်္ဘော
လိုက်ချင်သည်ဆိုတော့ ဖေဖေက အလုပ်ကြိုးစား၍ ငွေစုသည်။

မဖြစ်မနေ ကြိုးစားကာ သင်္ဘောတက်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ ထို
ကာလများမှာ ရဲရဲတို့ ထမင်းကို ငပိရည်နဲ့ တစ်မျိုး ကန်စွန်းရွက်နဲ့ တစ်
လှည့် လူမမာဓာတ်စာကိုပင် မမီ ...

ထိုအဖြစ်များအား ကိုကိုကြီး သင်္ဘောတစ်ခေါက် ပြန်လျှင် ပြေလည်ပြီဟု
မျှော်လင့်ချက်တွေထား၍ အားခဲထားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ကိုကိုကြီး သင်္ဘောပါသွားပြီးကတည်းက အိမ်ကို လုံးဝ ပြန်မ
လာခဲ့တော့ပါ။

ဖေဖေ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကာ မောဟိုက်နေခဲ့သည်။

"မွေးစားသားကို ရှင်က ယုံကြည်ခဲ့တာကိုး ... ကိုအောင်ရယ်"

မေမေ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မှ ဒါတွေကို ရဲရဲ သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က သူမက ကိုးတန်းကျောင်းသူ ...

ကိုကိုကြီးကို အစ်ကိုအရင်းလိုပဲ တစ်သက်လုံး စွဲထင်လာခဲ့တာမို့ အံ့သြ ဝမ်းနည်းဖြစ်ခဲ့ရင်း ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

တစ်ခုတော့ ကိုကိုကြီး သိတတ်ပါသေးသည်။ ဘယ်ဆီမှာရယ်လို့ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားမှန်း မသိသော်လည်း ထွက်သွားပြီး နှစ်နှစ်ကြာ တော့ သိန်းနှစ်ဆယ်တိတိ တင်ပို့လိုက်သည်။ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ဆိုတာ မပါ။ လူကြိုက်လည်း ဘာမှမပြော ...

ခုတော့လည်း မိသားစုထဲမှာ ကိုကိုကြီးအကြောင်းကို မပါသလောက် ဖြစ် ခဲ့ပါပြီ။ သူ့စိတ်ကြောင့် မေမေ သေဆုံးသွားခဲ့တော့ ဖေဖေ ကိုကိုကြီးကို စိတ်နာခဲ့သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ဖေဖေက လုံးဝ ထည့်မပြောတော့ဘဲ နေသည်။ ငွေသိန်းနှစ်ဆယ်ကိုတော့ ဖေဖေက မ ပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းလျက် ရဲရဲအတွက် ထူမတ်နိုင်မည့် စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းကို ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့၏။

အခုကျတော့ ခခတို့ မိသားစုအခြေအနေက သိသာစွာ ထိုးဆင်းသွား လျက် ရဲရဲတို့သားအဖက အဆင်ပြေနေပြီ။

လူကြီးချင်း ရင်းနှီးခင်မင်ကြပေမယ့် ဦးရာဇာကျော်က မာနကြီးသည်။ ရှိ တာမရှိတာကို လူမသိအောင် ဖုံးဖုံးဖိဖိ နေ၏။

"ကိုရာဇာကျော်တို့ အဆင်ပြေပုံ မပေါ်ဘူး သမီး။ ဖေဖေကိုတော့ ဘာမှမ ပြောဘူး ... သမီးက ဝင်ထွက်နေတော့ အနည်းနဲ့အများ အကဲခတ်မိမှာ ပေါ့"

ဖေဖေကတော့ ကူညီဖို့ အသင့်ပြင်ထားသူပါ။

လုပ်ငန်းပိုင်း ကြိုးစားသလောက် စေ့စပ်သည့် ဖေဖေက စိတ်ဓာတ်က လည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

စကားပြောပြတ်သည်။ ကူညီချင်စိတ်ရှိသည်။

တစ်ခေါက် ရဲရဲ ခခ တို့ အိမ်ထဲဝင်မလို့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ရပ်သွားမိခဲ့စဉ်

...

"တော်ပါကွာ ... ကိုမင်းခေါင်ဆီကို အကူအညီတောင်းဖို့များ မင်းမ စဉ်းစားပါနဲ့ ... ဒီလူက လူတစ်ယောက်ကို စကားပြောရင် သိပ်ရင့်သီးတာ ငါလိုကောင်က သူများအပြော ဘယ်တော့မှမခံဘူး"

ရဲရဲ အားလုံးကြားခဲ့ရသည်။ ဖေဖေကိုတော့ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေကို သားအဖချင်းမို့ သူမ သိပေမဲ့ သူတို့ကတော့ တလွဲထင်နေကြ သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ဘာလိုအပ်နေမယ်ဆိုတာ ရဲရဲ သိပေမဲ့ ဖေဖေမေးတာကို ခေါင်းပဲခါခဲ့သည်။

"ခခ သင်တန်းကြေးတွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ကလည်း အသုံးစွဲ မဆင်ခြင်ပါဘူးကွာ ... ငွေက အရမ်းတောင်းတာပဲ"

"အဖေကြီးကလည်း သားတွေလာရင် ဘာမှမပြောရဘူးချည်းပဲ၊ မ ပြေလည်တာကို သားသမီးသိအောင်ပြောမှ သူတို့ ဆင်ခြင်မှာပေါ့"

"ဪကွာ ... မိဘဆိုတာ သားသမီး လက်ဝါးဖြန့်လို့မှ ထည့်မပေးနိုင်ရင် သားသမီးက ပြန်ပြီး အထင်သေးခံရတယ်ကွ ... သားသမီးရဲ့ ထုံးစံက မိဘ ကို အထင်ကြီးနေရင်သာ ရှိသေတာ ... မိဘကို အထင်အမြင် သေးလာရင် အရိုအသေ တန်လာကြရော..."

"ဒါဆို ကက ကျတော့ အဖေကြီးက မပြေလည်ပါဘူး၊ အလုပ်ဝိုင်းလုပ်ပါ ဆိုပြီး ဘာကြောင့် ဆူပူနေတာလဲ"

"မတူဘူးလေ ... သူက ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ၊ ငါ့သားကြီးက မိဘဂုဏ် သရေ တိုးလာအောင် တစ်နေ့မိဘကို အဆင်ပြေအောင် ခေါင်းဆောင် ထွန်းကားလာမယ့် သား ... မင်း ... သားမျိုး မိဘကို ချမ်းသာတယ်ထင်နေ ရင် သုံးဖြုန်းလောင်းကစားနဲ့ ခဏခဏ အချုပ်ထဲက လိုက်ထုတ်နေရမှာ"

ညည်းသံ၊ ဆူသံ၊ ပူသံတွေ ရဲရဲ မကြားချင်မှအဆုံး ...

ဦးရာဇာကျော် မာနကြီးပုံက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဆန်းလေသည်။

အခန်း (၃)

အားကစားကျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်နေရင်း စာအုပ်ပေါ်မှာ အရိပ်ထင်လာ သဖြင့် ကက က နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ကက အန်တီနင်း တို့ကော"

"ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အပြင်သွားကြတယ်"

"ဒီမှာ ငါတို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားလို့ လာပို့တာ ချိုင့်သွားလှယ်ပေး"

"ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝင်လှယ်သွား ငါမအားဘူး"

ကက စာကိုပဲ ဆက်ဖတ်နေ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ရဲရဲကို သူခင်သည်။

ရဲရဲက ခခနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဘယ်ဘက်ကိုမှ မတိမ်းစောင်းတဲ့သူ။ ခခ ကို မ ကျေနပ်လျှင်လည်း ရန်တွေ့သည်။ သူနဲ့ ဖြစ်ပြီဆိုလည်း စကားများ ထုရိုက်။

ကက တစ်သက်တာလည်း ဒေါသဖြစ်လျက်နှင့် လက်သီးဆုပ် အံကြိတ် ထိန်းခဲ့ရတာ ရဲရဲတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့လေသည်။

ဒေါသထိန်းမရလျှင် လက်ပါတတ်သည့် သူက ကျောင်းမှာလည်း နာမည် ကျော် ...

သူလက်မပါခဲ့တာ ရဲရဲကိုပဲ ဖြစ်သည်။

"ကက ... ကောင်စုတ်ကောင်နာ ငါ့ခေါင်းက ပန်းကိုခြေပစ်တယ် ... စာမေးပွဲကျပါစေ ဆရာမရိုက်ပါစေ ဟီး ... ဟီး"

ရဲရဲ က ပါးစပ်ထဲရှိသမျှ ပြောငိုလို့ အားမရလျှင် ပြေးထုသေးသည်။

"ဟိတ်ကောင် ကက ပြန်ထိုးပစ်ပါလား အဲဒီကောင်မလေးကို"

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို မခံမရပ်နိုင် ဝင်ပြောကြသည်။

ကက ခေါင်းခါမိပါ၏။

ငိုငို ရယ်ရယ် စကားပြောတာတောင် ပါးချိုင့်ဝိုင်းဝိုင်းလေး နှစ်ဖက်က ပေါ်လွင်ကာ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးများနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော နေရဲရဲ ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းလေးကိုတော့ သူညှာတာရမှန်း သိ၏။

"ငါ ... နော် ... နင် ... အထိုးခံရတော့မယ်"

လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး အားပါးတရ ရွယ်ဖူးသည်။

ရဲရဲပခုံးလေးနှစ်ဖက် ကျုံ့လျက် ကြောက်လန့်သွားအောင် မာန်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမျက်နှာလေးကို သူထိုးမချရက်ခဲ့ ...

ခုတော့ ... ဒါတွေကို သူမေ့ထားခဲ့ပြီ။

သူ့ဘဝထဲမှာ သူမှလွဲ၍ ဘာမှ တွယ်တာစရာမရှိတော့သလို နေတတ်အောင် နေခဲ့သည်။

သုံးယောက်ထဲမှာ သူသာလျှင် အလကားကောင်ဟု အားလုံးက ကင်ပွန်းတပ်ထားကြ၏။ ခခကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ဖော် ရင်ကော့လာသည်။

ရဲရဲကလည်း ခခ ကိုသာ သာသာတိုးတိုးလေး ဂရုစိုက်လာ၏။

သူက ဘာကောင်မှ မဟုတ်ခဲ့ဘဲလေ ...

"ဟဲ့ ... ကက"

"ဘာလာဖြစ်နေတာလဲ"

အတွေးလွန်သွားသဖြင့် ခေါ်လိုက်တော့ လန့်သွား၏။

"ငါ့ဟာငါ ချိုင့်လှယ်ထားခဲ့ပြီးပြီ"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"နင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့"

"ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ"

"အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စားဖို့ပေါ့"

ကက ရဲရဲကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။

"လာလေဟာ"

"မစားချင်ဘူး"

ရဲရဲက ချိုင့်လေးဆွဲလျက် ခြေလေးဆောင့်ပြီး သူ့နား ရောက်လာသည်။

"နင် တော်တော် မာနကြီးနေပါလား ကက၊ ဟင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ စကားကောင်းမပြောဘူး"

"ဘာ ... ငါက"

"ဟုတ်တယ်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

ကက ရယ်၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

"ဦးအောင် မပြောပါနဲ့ ရဲရဲရယ်၊ ငါက အားလုံးအဆင်ပြေအောင် တော်ရာ မှာ နေပေးခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ"

"ဘာရယ် ... ဘာအဆင်ပြေအောင်လဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ"

"ငါ့ကို ဘာမှ လာမမေးနဲ့ ရဲရဲ ... ငါလို ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်က မာနကြီး နေတယ်လို့ ထင်ရင်လည်း မခေါ်နဲ့ပေါ့ ... နင်တို့က စင်ပေါ်က လူပဲ"

"ကက နင်ပြောတဲ့ပုံစံမျိုး ငါမဟုတ်ဘူးသိလား ... ငါ့ရင်ထဲမှာ ဟိုတုန်း

ကတည်းက ခုထိ ငါတို့ သုံးယောက်က အမြဲတွဲလျက် ရှိခဲ့တာ၊ စားစားသွားသွား နင်ပါမလာတိုင်း ငါဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ခဲ့ရတယ်မှတ်လဲ"

"ဟုတ်လား ... ဘဝင်တောင် မြင့်သွားပြီ"

"နင် ဒီလို မထိတထိ ပြောတာတွေကို ငါမုန်းတာသိလား"

ရဲရဲက သူ့လက်မောင်းကို ပစ်ထုသည်။

သူယောင်၍ လက်နဲ့ ဖြန့်ခံလိုက်တော့ မတော်တဆ ခတ်မိကာ ရဲရဲလက်ထဲက စတီးချိုင့်လေး ဒေါင်းခနဲ လွတ်ကျသွားသည်။

"ဟင်"

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏။

ရဲရဲ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ တအိအိ ပြည့်တက်လာပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

"ရဲရဲ"

ကက ပြောရင်းမှ ရဲရဲ လက်မောင်းလေးကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

"ဖယ် ... ဘာလို့ ဆွဲထားတာလဲ လာမခေါ်နဲ့ သွား"

"ငါယောင်သွားလို့ပါ ဆောရီးနော်"

ခခဆိုလျှင် ရဲရဲ ငိုပြီဆို မျက်ရည်တွေသုတ်ပေး တတွတ်တွတ်ချော့၍ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်နေတတ်သော်လည်း ကက ကတော့ မျက်ရည်သုတ်ပေးဖို့ကို သတိရပုံမပေါ် ...

ရဲရဲ သူ့ဘာသာပဲ မျက်ရည်သုတ်၍ ...

"မုန့်လိုက်စားမှာလား"

"စားမယ်"

"ဟွန့်"

ရဲရဲ မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ဆူအောင့်အောင့်လေး လျှောက်သွားတော့
ကက ပြုံးလိုက်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ထိုမျက်စောင်းလေးတွေကို သူသတိတရ ဖြစ်နေတတ်လေ
သည်။

အခန်း (၄)

"ဘာပြောတယ် အဖေ ဦးရာဇာကျော်က စာရင်းတွေစစ်ပြီး အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြလိုက်တာ ဟုတ်လား၊ သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ သူ့ရှယ်ယာ မရှိတော့ဘူး၊ သူ့သူဌေးကို အကပ်ကောင်းလို့ ဟန်မပျက်နေရတာ ဒါကို ဘယ်သူမှ မသိဘူးများ မှတ်နေသလား။ ဒီလယ်ဂျာတွေကို သူစစ်ခွင့် မရှိပါဘူး။ အဖေလည်း မန်နေဂျာတစ်ယောက်ပဲ အဖေဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်ခံနေရတာလဲ"

စိန်သောင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။

သူ့ဘေးမှာ ရှိနေကြသော စာရေးနဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုပင် ဂရုမစိုက်မိတော့ဘဲ ပြောချင်ရာ ပြောတော့သည်။

ဦးလူမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလျက် ...

"သူလုပ်ခွင့်ရှိတာကို လုပ်တာ ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ လိုနေတဲ့ငွေတွေကို ဘယ်နည်းနဲ့ ပြန်ဆပ်မလဲ ဒါပဲ စဉ်းစားရမှာ"

"ဒီငွေ သုံးလေးဆယ်ကြီးကို လောလောဆယ် ဘယ်လိုရှာမလဲ အဖေ ... အဖေကော ကျွန်တော်ကော တစ်ထိုင်တည်း ရှုံးသွားတဲ့ကိစ္စ၊ အိမ်ကလည်း ပေါင်ပြီးနေပြီ၊ ဘာမှ ထပ်လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး ... တောက် ... အားလုံး သူ့နေရာနဲ့သူ အဝင်ခွင့်ကျ ပျောက်နေပြီးသား ဒီလူကြီး သက်သက်ရှုပ်တာ"

"ဟုတ်တယ် ... ခုချိန်မှာ သူ ကြံဖန်ပြီး မျက်နှာရအောင် လုပ်ရမှာကိုး ..."

"သူမျက်နှာရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ခွေးဖြစ်မှာ အဖေရ၊

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း သူကိုယ်ချင်းစာရင် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး၊ တွေ့နေတာ တောင် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားသင့်တာကို တမင်တကာ လှန်လှော တူးဆွသွားတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး"

"မကြာပါဘူး ... ကိုစိန်သောင်းရာ ဒီလူကြီး နေရာပျောက်တော့မှာပါ၊ အခု အလင်းရောင်ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာပါထားတဲ့ ဦးဗလမောင်က ဒီဘက် မှာ ရှယ်ယာဖြည့်မယ်လို့ ကမ်းလှမ်းထားသတဲ့ ... ဒီလူကြီးက လူပိုပဲ၊ ကြာ ကြာ ကပ်တွယ်နေလို့ မရတော့ပါဘူး"

စာရေးစကားကို စိန်သောင်း စိတ်ဝင်စားသွား၏။

"မင်း ... တကယ်ပြောတာနော်"

"တကယ်ပါ ... ကျွန်တော်သိထားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ လုံးဝသေချာ တယ်"

"မဟုတ်ဘူး ... ဒီလူကြီး ဒီထက်မက ဒုက္ခများသင့်တာ ... ငါဘယ်လိုမှကို မကျေနပ်နိုင်ဘူးကွ"

"ကဲ စိန်သောင်း သူများကို ဒုက္ခပေးဖို့ မင်းထည့်မတွက်နဲ့ဦး လောလောဆယ် ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ"

"ရှင်းပေးမယ်ပဲ ပြောထားလိုက် အဖေ ... သူတို့ပေးလာတဲ့အချိန်ကို တိုး တောင်းလိုက် ... နောက်ဆုံး မဖြစ်နိုင်တော့ရင် အိမ်ရောင်းပေးမယ်ဗျာ ... ရောင်းလိုက်ရင် ပေါင်ထားတဲ့ငွေကို နှုတ်ပြီး အဲဒီလောက်တော့ ကျန်မှာပဲ"

"ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လွယ်ကလေးပါပဲ"

ဦးလူမင်း ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်ရင်း ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှ ထသွား လေသည်။

ကုမ္ပဏီအောက်ထပ်မှ ဝန်ထမ်းသီးသန့် စားသောက်ဆိုင်လေးထဲမှာ ကျန်

နေခဲ့သည့် စိန်သောင်းမျက်နှာကတော့ အမုန်းတရားများနှင့် နီရဲတင်းမာလျက် ...

"ဟေ့ကောင် ကက"

နောက်က ခေါ်သံပြင်းပြင်းကြောင့် သိန်းစိုးနဲ့ ကက ခြေလှမ်းတွေ တုံ့နှေးသွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ကို ကျော်တက်၍ ပိတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ သုံးယောက်လုံးကို သိတော့သိပေမယ့် မမှတ်မိ ..

"မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ် လာ ... လာ"

"ငြိတာမဟုတ်ဘူးကွ ... ရိုက်မိခဲ့တာ ... ဒီမှာလေ မင်းလက်ရာ"

သူ့ရှေ့တည့်တည့် လူရွယ်က အင်္ကျီကော်လံကိုလှန်၍ တစ်ဖက်လှည့်ပြသည်။

ထိုသူရဲ့ နားရွက်အောက်စပ် မေးရိုးတွင် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ...

ကက မှတ်မိသွားသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်က ဓားပေါက်စင်မှာ ကပ်ငြိခဲ့သည့် အကာဝင်းဆိုတဲ့ကောင် ...

"မင်း သတိရသွားပြီပေါ့"

"ဒါကို ငြိတယ်လို့ မင်းမှတ်မထားသင့်ဘူး၊ လေ့ကျင့်ရင်း မတော်တဆ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ခုမှ သွေးကြောင်ပြီး လက်ကာခြေကာ လုပ်ပြီးမနေပါနဲ့ ကကရာ ... မင်း ဒီလောက်ဖြောင့်တာကို ငါ့အစ်ကိုနဲ့ မတည့်တိုင်း ငါ့ကိုကပ်ဖဲ့တာ ကံကောင်းလို့ လည်မျိုကို သီသီလေးလွဲသွားတာ ..."

"မင်းအစ်ကို အလှည့်တုန်းကလည်း ဧရာဦးခြေသလုံးကို ထိတာပဲ၊ အဲဒါ

ကျတော့ မတော်တဆမှန်း သိလား"

"ငါ့အစ်ကိုက မင်းလို မညစ်ပတ်ဘူးကွ ... တကယ် မတော်တဆ ... သူ တို့ချင်းလည်း ရန်ငြိုးမရှိဘူး ... မင်းကသာ ငါ့အစ်ကိုကို မကျေနပ်လို့"

"ရယ်စရာတွေ လာပြောမနေပါနဲ့ အာကာဝင်းရာ ... မင်းအစ်ကိုကို မကျေနပ်ရင် ငါက လက်တို့ပြီး သွားထိုးရဲပါတယ် ... မင်းလို ခပ်နပ်နပ် ကောင်ကို ပစ်ကွင်းထဲကျမှဖွဲဖို့ မလိုပါဘူး"

"ဘာကွ"

လက်သီးချက်က ရိပ်ခနဲ ပစ်ဝင်လာသည်။

ကက မျက်နှာလှည့်၍ ရှောင်ပေးလိုက်သည်။

သိန်းစိုးက နောက်ဆုတ်၍ လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေ၏။

ကက အကြောင်းကို သူသိသည်။ သုံးယောက်တစ်ယောက်ပေမယ့် ဒီ ကောင်မျိုးတွေလောက်ကို ဂရုစိုက်မည့်သူမဟုတ် ...

လူသူကင်းရှင်းသည့် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် တစ်ခုထဲက လမ်းသွယ်လေးထဲ မှာမို့ သူတို့ကို ဖျန်ဖြေမည့်သူမရှိ ...

အာကာဝင်းက ဓားတိုလေးကို ဝှက်ကိုင်ကာ ကကကို အတင်းဝင်လုံး၏။

"ကက သတိထား သူ့လက်ထဲမှာ ဓားနဲ့ကွ ..."

ဗိုက်ဆီကို လက်ခနဲ ဝင်လာသည့် ဓားကိုင်လက်ကို ကက က အသာလေး ပင့်ရိုက်၍ တံတောင်ကိုပါ ထိုးလှည့်ပေးလိုက်ရာ ...

"အား"

သူ့ဓားနဲ့သူ ခါးကိုခြစ်မိကာ သွေးတွေ ဖြာခနဲကျ၍ အာကာဝင်း ကုန်းကွ ကျသွား၏။

ထိုစဉ် သူတို့ ကံဆိုးသွားသည်က လမ်းထဲမှာ မှုခင်းတစ်မှုအတွက် လာ
ရောက် စစ်ဆေးနေကြသော ရဲတွေ ရှိနေခြင်းပင်။

"ဟိတ်ကောင်တွေ ... ရပ်လိုက်စမ်း"

"တစ်ကောင်မှ မလှုပ်နဲ့နော်"

"ဟာ ... ကက ရဲတွေကွ"

ကက က လျှောက်လာသည်။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ခါ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်က သူနှင့် ဘာမှမ
ဆိုင်တဲ့အတိုင်း။
